

VINSTLOTT, m. 5. Lott, som medför vinst.
VINST- OCH FÖRLUST-KONTO, n. 4. (bokh.)
Konto, som krediteras för vinsten å hvarje annat
konto och debiteras för förlusten.

VINSTOCK, vinståck, m. 2. Stammen af
ett vinträd.

VINSUR, a. 2. Som har vinets sura smak.

VINSYRA, f. 1. (kem.) Ett slags syra, som
erhålls ur vinsten.

VINSYRAD, a. 2. (kem.) Förenad med vin-
syra.

VINSÅS, m. 5. Sås, tillagad med vin.

VINSÄCK, m. 2. Ladersäck, hvori vin för-
varas.

VINSÄD, m. sing. Viss afgift till kyrkorna
för anskaffande af kommunionsvin.

VINTAPPARE, m. 5. (gam.) Se *Källar-
mästare*.

VINTER, v'nt'r, m. 2. pl. vintrar. 1) Den
af årstiderna, som börjar, då solens middagshöjd
är lägst, och räcker till vårens början. *Till-
bringa v-n i staden. Förleden v. Nästa v. På,
under v-n. Midt i v-n. Förvara något
öfver v-n. Om v-n, vintertiden. I v., under nu
instundande vinter; äfv. i nuvarande vinter. I
vintras, förleden vinter. Blifva v-n öfver på ett
ställe, kvarblifva der öfver vintern. (Fig.) Lifvets
v., ålderdomen. — 2) Vinterköld. Sträng, lin-
drig v. V-n tar upp sig, har något gifvit
sig. — 3) (fig., i fornspråket) År. *Två vintrar
gammal. — Ss. V-afton, -aktig, -arbete,
-dag, -färd, -kyla, -köld, -lik, -mån-
nad, -natt, -nöje, -qväll, -tid, -tids-
fördrif.**

VINTERAND, f. 5. pl. — *änder*. Se *Alfägel*.

VINTERBETÄCKNING, f. 2. (bot.) Fjäll, som
skydda bladknopparna om vintern.

VINTERDVALA, f. 1. Dvala, hvori vissa djur
under vintern befinna sig.

VINTERFODER, n. 5. Foder för kreatur
under vintern.

VINTERFRUKT, m. 5. Frukt, som håller
sig öfver vintern.

VINTERFÖRE, n. 4. Se *Slädföre*.

VINTERGATA, f. 1. V-n, det breda, mjölk-
hvita bälte, som sträcker sig tvärs öfver himla-
hvalfvet ifrån sydvest till nordost, egentl. intet
annat än skimret ifrån millioner fixstjerner.

VINTERGRÖN ell. VINTERGRÖNA, f. 1. (bot.)
Ört med vackra blå blommor och ständigt gröna
blad. *Vinca minor. — 2) Örtslägdet Pyrola.*

VINTERGÄRDE, n. 4. Gärde, besädt med
vintersäd.

VINTERHAMN, m. 2. Hamn, hvarest fartyg
kunna säkert öfvervintra.

VINTERHUS, n. 5. Se *Växthus*.

VINTERHVETE, n. sing. Hvete, som utsås
om hösten, för att stå vintern öfver på åkern.

VINTERKÄLL, a. 2. Kall såsom om vintern.

VINTERKAPPA, f. 1. Varmare kappa, som
brukas vintertiden.

VINTERKLÄDD, a. 2. Varmt klädd såsom
om vintern.

VINTERKLÄDER, 5. pl. Varma kläder, så-
dana som brukas vintertiden. — I samma mening
såges äfven *Vinterklädnig*.

VINTERKRASSE, m. sing. Ört med gula
blommor, hvilken brukas som salad, växer äfven
vintertiden, och kan hämtas under sjelfva snön.
Alliaria barbaræa.

VINTERLIG, a. 2. Som tillhör, angår, ut-
märker, händer, sker under vintern.

II.

VINTERLIGGARE, m. 5. Fartyg, som öfver-
vintrar. *Vara v., öfvervintra.*

VINTERLUFT, m. sing. Vinterlig luft.

VINTERLÄGER, n. 5. 1) Läger, der trupper
öfvervintra. — 2) Se *Vinterquarter*. — 3) Vilda
djurs tillhåll under vintern. — 4) (bot.) Se *Vinter-
betäckning*.

VINTERMETE, n. 4. Mete vintertiden uti
isvakar.

VINTERNOT, f. 2. Not, som begagnas vin-
tertiden på notis, större än sommarnot, ända till
100 famnar lång, med en kil om fem famnar.

VINTERNÄT, n. 5. Nät, som begagnas till
utläggning vintertiden, t. ex. gösnät.

VINTERPLAGG, n. 5. Klädesplagg, som bru-
kas vintertiden.

VINTERPUNKT, m. 5. Den punkten af eklipti-
kan, på hvilken solen, i sitt skenbara omlopp,
uppnått sitt längsta afstånd söder ut ifrån eqva-
torn.

VINTERPÄRON, n. 5. Päron, som hålla sig
öfver vintern.

VINTERQUARTER, ---ér, n. 5. Bonings-
platser för en armé i krig, öfver vintern. *Ligga,
gå i v.*

VINTERRAPUNSEL, ---pünns'l, m. sing.
Örten *Valeriana Locusta*.

VINTERROCK, m. 2. Varmare rock, som
begagnas vintertiden.

VINTERRUM, n. 5. Rum, der man bor vin-
tertiden. Säges till skilnad ifrån *Sommarrum*.

VINTERRÅG, m. 2. Råg, som utsås om hö-
sten, för att stå vintern öfver på åkern.

VINTERSKALL, n. 5. Skalligång vintertiden.

VINTERSMÖR, n. sing. Smör, tjärnadt vin-
tertiden.

VINTERSOLSTÅND, n. 5. Den tid på året,
när solen är i *Stenbockens* tecken, eller d. 22
December.

VINTERSÄD, m. sing. Säd, som utsås om
hösten, för att stå vintern öfver på åkern.

VINTERSÄDE, n. 4. Säges om jord, då den
blifvit besädd höstetiden. *Åkern är i v.*

VINTERSÖMN, m. sing. Se *Vinterdvala*.

VINTERTRÄDGÅRD, m. 2. Trädgård med
stora växthus, inrättade och begagnade som kaffe-
hus eller konditorier, för sällskaper vintertiden.

VINTERVÄDER, n. 5. Kallt eller snöigt
väder, såsom vintertiden.

VINTERVÄG, m. 2. Väg, som begagnas vin-
tertiden, för släde. *Fara v-en.*

VINTERVÄXT, f. 5. Växt, som grönskar eller
blommar om vintern.

VINTERÄPPEL, n. 4. Äpple, som håller sig
öfver vintern.

VINTIONDE, m. 4. Tionde af vinplanteringar.

VINTRÄ, v. n. impers. ell. VINTRAS, v. dep.
Blifva vinterkallt. *Det v-s* ell. *det v-r på.* —
Vintra, v. n. 1. V. öfver, se Öfvervintra.

VINTRAS, v'nt'rass. Se *Vinter*.

VINTRÄ, n. sing. Träet eller veden af vin-
trädet.

VINTRÄD, n. 5. Den bekanta växt med träd-
stam, som bär vindrufvor. *Vitis vinifera.*

VINTULL, m. 2. Tullafgift för vin.

VINTUNNA, f. 1. Se *Vinsäd*.

VINVÄXT, m. 5. Vindrufvornas växt.

VINÅR, n. 5. År med afseende på vinskörden.
Godt v., år med god vinskörd.

VINÄTIKA, f. sing. Ättika, beredd af vin.

VIOL, se *Fiol*.

VIOL, -öl, f. 5. 1) Örtslägdet *Viola*. Se f. ö.